

Hanna-Kaisa Naumanen

Hevosystävät

Leïlan unelma

© Hanna-Kaisa Naumanen

Hevosystävät

Leilan unelma

© 2023 Hanna-Kaisa Naumanen

Kannen suunnittelu: Monitoimipalvelu Naumanen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4403-1

Sisällys

Innostus	7
Ensikosketus	16
Tuomio	24
Vaahtoa	34
Viimeinen kerta	43
Tavallinen tallipäivä	51
Kengittäjä	61
Riita	71
Yllättävä vieras	80
Jolpen ensimmäinen lenkki	88
Koulu alkaa	96
Tärkeä visiitti	104
Syksy etenee	111
Seuraava askel	117
Pelastava enkeli	127
Sovinto	133
Kuume	141
Pois pelistä	147
Anna auttamassa	154
Ratkaisua etsimässä	161
Selvät välit	167
Jälleennäkeminen	174
Muutto	180

Innostus

Oli kaunis kesäinen aamupäivä. Koulun kesäloma oli jo puolivälissä. Mihinkään ei ollut kiire. Aurinko paistoi lempeästi puolipilviseltä taivaalta, ja tuuli kevyesti. Oli kaikin puolin hyvä päivä. Tyttö odotti innoissaan, että siitä tulisi pian vielä parempi.

Onnellinen Leila makasi valmiiksi laitetussa karsinassa purujen ja heinien keskellä. Niiden paksun kerroksen pehmeys tuntui hyvältä hänen selkäänsä vasten. Hän katseli ylöspäin kuvaa kännykästään. Karsinassa ei ollut koskaan hevosta ollutkaan, mutta Leila hymyili. Kohta, ihan kohta, olisi.

Kännykän näytöllä olevassa kuvassa se koreili, Leilan ensimmäinen oma hevonen. Sen vaaleanruskea karva kiilteli auringossa, kun se laukkasi laitumella pitkässä ruohikossa. Sen lihaksikas vartalo oli näyttävä ja sen kaula kaartui kauniisti. Hevosen päätä koristi kaunis valkoinen

piirto, ja sen silmät tuikkivat onnellisina, ihan niin kuin Leilan silmät nyt.

Tyttö oli aivan onnesta sekaisin. Tätä hetkeä hän oli odottanut niin kauan kuin muisti. Vaikka hän oli vasta 13-vuotias, hän oli haaveillut omasta hevosesta jo vuosikausia. Se oli ollut hänen suurin unelmansa aivan pienestä lapsesta pitäen. Aina siitä asti, kun hän oli oppinut ymmärtämään, mitä hevoset olivat. Haave oli ajan saatossa vain voimistunut, etenkin sen jälkeen, kun hän aloitti käymään ratsastuskoulussa. Jokin noissa suurissa uljaissa eläimissä kiehtoi häntä.

Leila nousi istumaan ja katsoi kännykästään kellonaikaa. Kello oli kymmenen aamupäivällä. Leila huokasi ja perhoset lentelivät kilpaa hänen vatsassaan. Ihan kohta, hetkenä minä hyvänsä, traileri ajaisi heidän pihaansa ja hän näkisi upean hevosesensa. Hän saisi ottaa sen lämpimään syleilyynsä, harjata ja satuloida ja ratsastaa. Leilan sydän sykähteli onnesta.

Malttamaton tyttö ponkaisi ylös ja pudisteli purut pois pitkistä mustista hiuksistaan. Hän sitoi irtonaiset hiuksensa tiukalle ponnarille

takaraivolleen ja puisteli purut pois myös vaatteistaan. Innosta pinkeänä hän tarkisti vielä, että karsinassa oli kaikki tarvittava. Purut, heinää, vettä, suolakivi. Kyllä, kaikki valmista uljasta ratsua varten. Hän ei olisi malttanut odottaa enää hetkeäkään.

Siinä samassa kauempaa ulkoa kuului hento tööttäys ja pörisevä auto ajoi pihaan. Leila valpastui ja hänen hengityksensä salpautui. Hän oli niin innoissaan, että häntä suorastaan ahdisti. Häntä jännitti niin kovasti, ettei hän elämässään ollut aiemmin jännittänyt mitään niin paljon. Tyttö juoksi ulos valmiina ottamaan hevosen pois trailerista. Mutta kuljettaja oli häntä nopeampi.

Kun Leila pääsi ulos, ensimmäisenä hän näki romuisen maasturin, jonka perässä oli huonokuntoisen näköinen hevostraileri. Hän pysähtyi hämmästyneenä. Noillako hänen upea hevosensa oli tuotu uuteen kotiinsa? Auton puskuri repsotti, ja autossa oli selvästi isoja läiskiiä ruostetta joka puolella. Auton perässä oleva traileri oli samaa sarjaa, siinä oli lommoja ja sen listat repsottivat kuluneen maalipinnan päällä.

Sitten trailerista kuului kopinaa, kun hevosta talutettiin ulos. Leila täräsi innosta. Ensin näkyviin tuli hevosen häntä. Se oli takussa ja näytti lyhyemmältä kuin kuvissa. Leila kurtisti kulmiaan, kun koko hevonen tuli ulos. Se ei näyttänyt yhtään samalta kuin kuvissa. Leila suorastaan järkyttyi, kun näki sen kunnolla. Hevonen oli todella huonossa kunnossa, eikä ollut mistään kohdin upean näköinen.

Sen takkuinen ja likainen karva ei kiillellyt. Ei, vaikka aurinko paistoi jo täydeltä terältä. Sen sijaan armoton luonnonvalo muodosti varjoja hevosen töröttävistä luista. Se oli karmaisevan laiha ja sen vartalossa oli pieniä arpia siellä täällä. Se oli lisäksi masentuneen näköinen, sillä se ei katsellut ympärilleen, vaan roikotti päätään laahustaessaan sitä taluttavan miehen perässä.

Leila seisoj paikolleen jähmettyneenä, kun hevosta talutettiin hänen luokseen. Hän oli niin järkyttynyt, ettei saanut sanaa suustaan. Miehen yllä oli nuhjuiset farkkuhaalarit ja niiden alla lyhythihainen paita. Miehen päässä oli tahrainen

Hevosystävät-sarjan ensimmäinen kirja kertoo Leilan suurimman unelman toteutumisesta. Miltä tuntuu saada ensimmäinen oma hevonen, ja miten selvitä kun kaikki ei menekään ihan putkeen?

Kirja sopii mainiosti luettavaksi niin nuorille kuin aikuisillekin hevosten ystäville.

